

Slava Leonu!

Z veliko radostjo pozdravljajo udani otroci svojega očeta godovni dan, ki se ponavlja leto za letom. Še večje veselje vlada v družini, kadar praznuje ljubljeni oče kako posebno slavnost, na pr. svojo zlato poroko. Zberó se vsi otroci okrog njega ter mu voščijo sreče k lepemu dnevu.

Dne 19. februvarija pa bode 50 let, kar je bil sedanjí, slavno vladajoči papež Leon XIII. posvečen v škofa. Prihodnjo nedeljo bode tedaj praznoval iskreno ljubljeni oče in poglavar vseh vernikov redko slavnost, petdesetletnico svojega škofovanja. Ker smo vsi pravoverni kristjani njegovi duhovni otroci, prešinjen bode ves katoliški svet na ta slavnostni dan goreče hvaležnosti do Boga, ki je dal doživeti sv. očetu, in ob jednom tudi nam, izredno milost. Prepevali bodo v stoterih jeziki polni navdušenja vsi, vsi katoliški narodi le jedno, prelepo ubrana pesem: „Bog živi Leona!“

Ali pa mar nimajo pravice, in celo dolžnosti, tako prepevati vsi rodovi zemlje, tudi nekatoličani? Ali ni v naših, zmote polnih časih previdnost božja prav Leona poslala kot „luč z neba“, da vodi s pomočjo katoliške resnice zblodene narode na pravo pot, držečo k večni in časni sreči ljudstev? Ali ni Leonova blagoslovljena roka, ki deli ozdravljajoči balzam za hude rane, zasekane narodom po prekucuih, socialistih in nihilistih, kateri preté s poginom človeški družbi in potrebnemu redu? Da, prav Leon razganja, dasi že starček z veliko spretnostjo že 15 let svojega papeštva cerkvi in državam nevarne duhove, on kroti s krepko v srce segajočo, pa tudi prepričevalno besedo svojih milodonečih okrožnic peklenške sile, strastno besneče proti oporoki našega Zveličarja, ki se glasi: „Mir vam bodi!“ „Ljubite se med seboj, kakor sem jaz vas ljubil!“ Zato vzdigujejo glave vsi narodi in se obračajo jednodušno v Rim. Kar se ni posrečilo še nobenemu kralju sveta, to je dosegel duhovni namestnik kralja vseh kraljev, pridobil si je srca. Njegova vladarska modrost in ljubezni polna naklonjenost, posebno do zatiranih narodov, napolnuje trpeče človeštvo s tolikim spoštovanjem in vleče srca do mogočnega in dobrega Leona, da mu brez pritiska in oporekanja prihajajo od vseh straní zaupnice in udanostne izjave, in da mu danes v krasni harmoniji doni naproti: „Mnogaja leta!“

Največ vzrokov imamo pa še Slovani, in pred vsem Slovenci, klanjati se slavlencu s hvaležnostjo. Svetnika Ciril in Metod, ki sta prižgala našim prednikom luč sv. vere, sta prejela za svoj trud in trpljenje pač že davno nebeško krono. Ali ravno sedanjí papež ju je proslavil, da uživata sedaj tudi zasluženó zemeljsko čast, ker je ukazal z okrožnico „Grande munus“, da naj se njuni god slavi po vsem katoliškem svetu. To odlikovanje ni veljalo samo blagovestnikoma, ampak velja tudi slovanskemu rodu. Oj, s kakim veseljem je sprejel sv. oče naše romarje, ko jih je l. 1881. združene želel videti pred seboj v večnem Rimu ter jim naznaniti pomenljivo resnico: Glejte! v mojem naročji ste lahko jedini v veri, pa tudi jedini kot

narod. Komu ne bje srce hitreje, ako je imel srečo, slišati tačas iz njegovih ust hrepenenje po prihodu Slovanov kot jednega naroda, komu ne doné po ušesih njegove očetovske besede: Expectans expectavi (željno sem vas pričakoval), s katerimi je tako milo pozdravil udane sinove svoje? To je način, s katerim se pridobi mehko slovansko srce!

Ni ga skoraj naroda pod solncem, ki bi tako živo potreboval za svoj obstanek modrega vodnika, blažilnega tolažnika in oznanovalca jedinstva, kakor smo mi Slovenci. Obkoljeni smo od sovražnih narodov, ki nam bi radi ugrabili najprej narodnost, potem pa ž njo vred tudi dragoceno svetinjo sv. vere. Ali naj nam upade pogum v boju zoper sovražne sile? Ne bojmo se preveč? Varuha imamo — Leva. Iz Rima, od koder nam je za časa velikih muk vedno sijala zvezda rešitve, se nadejajmo tudi sedaj podpore. Odkar biva slovenski rod v naši krasni domovini, ni nanj pozabil Rim, učeč ga ne-le večnih resnic, ki so podlaga vsakemu blagru, ampak blagoslavljač mu tudi slovstvo in mili materni jezik. Ker nam je tega priča tisočletna zgodovina, obračamo se z zaupanjem tudi v naših sedanjih stiskah v Rim. V blagem srcu Leona XIII. je doma ljubezen in čut za ravnopravnost vseh narodov. Njegova odločilna beseda je naša zaslomba in zato se v dan njegove slave jednega srca zberimo pred njim v duhu vsi Slovenci in kličimo v zaželeni jednodušnosti: Slava Leonu!

Petdesetletnica papeževega škofovanja.

Redki so mašniki, katerim je dano učakati petdesetletnico svojega posvečevanja. Vsa fara se veseli, če ima njen dušni pastir zlato mašo. Število zlatomašnikov je v vsaki škofiji jako redko in vse spoštuje take častiljive može. Pa vsaj so tudi spoštovanja vredni, ko so v svojem vzvišenem poklicu mnogo storili za narod, mej katerim so živeli, skrbno varovali njega najdražjo svetinjo sveto vero.

Seveda so še mnogo redkejši tisti višji duhovni pastirji, katerim je božja previdnost dala učakati petdeseto leto svojega škofovskega posvečevanja. Srečna se šteje škofija, ki ima tacega voditelja in gotovo svoje veselje pokaže z raznimi primernimi slavnostmi.

Mej tistimi srečnimi, katerim je božja milost dala učakati ta veseli dogodek, je tudi sedanjí poglavar vse katoliške cerkve Lev XIII. Naravno je, da se pripravlja ves katoliški svet, da primerno proslavi dan 19. t. m., petdesetletni dan škofovanja sedanjega papeža Leva XIII. Mnogo je v teh petdesetih letih sv. oče storil za povzdigo sv. cerkve, preživel tudi več veselih, pa še več žalostnih ur. Preobširno bi bilo, ko bi hoteli na tem mestu obširneje opisavati vse delovanje sedanjega namestnika Kristusovega na zemlji. Prištevati ga moremo največjim papežem in največjim duhovom človeštva.

Omenimo naj le, da je sedanjí papež Lev XIII. posebno pospešuje vedo. On ni le zopet spodbudil zani-